

Arrest

nr. 75 836 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 november 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 7 december 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 november 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze

beslissing wordt betekend op 7 december 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2011 werd ingediend door :

N.Z. (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert dat zij problemen heeft gekend in haar land van herkomst. Zij verwijst naar het CGVS en de VBC. Zij vermeldt dat het CGVS oordeelt dat de Conventie van Genève van toepassing is op de Tsjetsjenen die een risico lopen op vervolging, dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië. Verder vermeldt zij dat de VBC van oordeel is dat de Tsjetsjeense bevolking actueel het slachtoffer is van groepsvervolging. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene het hier heeft over de Tsjetsjeense bevolking in het algemeen, en dat zij spreekt over de algemene toestand in Rusland. Betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die aantonen dat haar leven in gevaar zou zijn in Rusland. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij problemen heeft gekend in haar land van herkomst en de verwijzing naar de oordelen van het CGVS en de VBC volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de bewering dat betrokkene geen verblijfstitel kan bekomen die haar toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. De loutere vermelding dat zij geen verblijfstitel, om langer dan drie maanden in Moskou te verblijven, kan verkrijgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende rapporten van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State en van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat dit ook op haar van toepassing is.

De overige elementen - nl. het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, een vriendenkring zou hebben, Nederlands zou leren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 7 december 2011 betekend werd onder de vorm van een bijlage 13, vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 9bis en 10 ter van de Vreemdelingenwet, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 en 8 van het EVRM.”*

Zij betoogt als volgt:

“Aangezien dient te worden vastgesteld dat DVZ een kennelijk onredelijke beslissing neemt die zij nooit had genomen indien zij de opgegeven feitelijke elementen in de aanvraag van 8 juli 2011 grondig had onderzocht daar zij hierdoor haar beslissing met machtsoverschrijding heeft genomen. Zie RvS 23 november 1965, stad Oostende, nr 11519

Dat DVZ inderdaad haar macht heeft afgewend door gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid die zij weliswaar heeft voor de gegrondheidsfase van de procedure 9bis maar niet voor de ontvankelijkheidsfase.

Dat deze ontvankelijkheidsfase immers wordt geregeld middels artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 1980. Dat de wet van 8 juli 2011 de regels voor gezinshereniging met Belgen, Unieburgers en derdelanders, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en inmiddels van kracht is, voorziet dat bijzondere omstandigheden kunnen aangetoond worden voor de partner van een derdelander die in België verblijf heeft en waarvan diens huwelijk erkend werd. Dat in dit verband ook rekening dient gehouden te worden met de Toelichting, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 3 februari 2010 tot wijziging van artikel 9bis en artikel 10 van de Vreemdelingenwet, Dat de Toelichting uitdrukkelijk voorziet:

"Bevestigt wordt dat buitengewone omstandigheden zodanige omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. Als typische buitengewone omstandigheden in die zin worden bij wijze van voorbeeld genoemd : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, enz.

Dat verzoekster recht heeft op verblijf ingevolge artikel 10 ter in combinatie met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar zij bijzondere omstandigheden heeft aangetoond in het verzoekschrift ingediend bij aangetekend schrijven van 28 juni 2011, bij DVZ geregistreerd op 8 juli 2011; Aangezien "Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9 §3 zijn geen omstandigheden van overmacht, zijn Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren

naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen. Zie RvSt 93 760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217 advies Cuvelier.B

Aangezien verzoekster nochtans uitermate afdoend heeft gemotiveerd waarom het voor haar zeer moeilijk, zelfs onmogelijk was, om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Dat de motivering desbetreffend wordt opgedeeld in het verzoekschrift van 28 juni 2011 in vier delen :

- de schending van artikel 8 van het EVRM
- de problematische situaties van Tsjenen van ethnische afkomst in Rusland
- de problematiek aangaande de Russische verblijfswetgeving
- de visumaanvraag

Betrekkelijk de schending van artikel 8 van het EVRM

Aangezien betrekkelijk artikel 8 van het EVRM kan gesteld worden dat DVZ heeft nagelaten om een afdoende belangenafweging volgens de regels van de guldiging principes te maken.

Dat eigenlijk geen enkele motivering is terug te vinden noch uitwerking of welke afweging ook daar enkel op stereotype wijze wordt gesteld :

"Wat de vermeende schending van art. 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven... Betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkele een tijdelijke verwijdering.."

Dat de proportionaliteitstoets zeker niet werd toegepast door gegevens (zoals blanco strafregister, erkend huwelijk, algemene situatie van Tsjetsenen, ...) duidelijk tov elkaar af te wegen, zodat er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch leven.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak *Kuijer/ Steenberg* 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake *Moustaquim / België*

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat verzoekster immers beschikt over een volstrekt blanco strafregister en zij de duurzame relatie met haar echtgenoot heeft aangevat en zelfs hoogzwanger is nu de bevalling vermoedelijk is voorzien op 20 maart 2012

Dat DVZ op geen enkel ogenblik een belangenafweging heeft gemaakt in de bestreden beslissing rekeninghoudend met artikel 8 van het EVRM en het uitwijzingsbeleid;

Aangezien bovendien artikel 8 van het EVRM wordt geschonden terwijl o.m. door het arrest *Chorfi* van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd, meer nog het huwelijk is volstrekt erkend in België.

Zie Hof Mensenrechten, arrest *Chorfi/België* van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest *Berrehag/Nederland* van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21 Zie Hof Mensenrechten, Arrest *Marx / België* van 13/06/1979 gepubliceerd in het Cour Eur. D. H.; serie A volume 31 §31

Zie EVRM 22/04/1997, XYZ, Verenigd Koninkrijk Zie RvST. 30/10/2002 nr. 112.059, JLNb 2003 nr. 5

Dat derhalve de materiële motiveringplicht in bestuurszaken ernstig werd geschonden; Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743. Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936. Dat een schending van artikel 8 van het EVRM enkel is toegelaten wanneer de belangen van de rechtstaat een hogere waarde kennen (zoals bvb personen met een strafregister).

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan; Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake *Radovanovic / Oostenrijk* Dat de rechtspraak duidelijk is nl niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3); Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake *Muslim/ Turkije* Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 VW) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden, dat immers zelfs een tijdelijke verwijdering een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Zie RvSt. 22/01/2004 nr. 127 325, tijdschrift Vreemdelingenrecht, jg. 2004 blz. 58. Dat het EVRM inderdaad rechtstreekse werking heeft. Zie la convention Européen des droits de l'homme, Brussel, Bruylant 1990, 82-83)

Betrekkelijk de problematische situaties van Tsjetsenen van ethnische afkomst in Rusland

Aangezien niet alleen uit het verzoekschrift gemotiveerd blijkt dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst daar het zelfs volstaat dat verzoekster aantoont dat zulks zeer moeilijk is (zie citaat Toelichting) maar bovendien blijkt de situatie voor ethnische Tsjetsenen nog steeds

ongewijzigd en ernstig te zijn; Zie internet artikel: "handleiding voor de behandeling van Tsetsjeense IDP's en vluchtelingen in Europa", gepubliceerd in maart 2011, geplaatst op internet op 11 april 2011 Zie internet artikel "Tsjetsjenië conflictenteller: stand van zaken september 2011" Aangezien ook hier op stereotiepe wijze wordt gesteld : "Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene het hier heeft over de Tsjetsjeense bevolking in het algemeen, en dat zij spreekt over de algemene toestand in Rusland"... de verwijzing naar de oordelen van het CGVS en de VBC volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden" Aangezien DVZ derhalve de bar slechte situatie van Tsjetsjeense mensen in Rusland niet betwist maar stelt dat verzoekster haar persoonlijke situatie dient te bewijzen. Dat nochtans de situatie van verzoekster volstrekt onder de algemene situatie kan gecatalogeerd worden daar zij het Russische staatsburgerschap draagt doch van Tsjetsjeense origine is. Dat verzoekster haar afkomst een feit is en Tsjetsjenen als het ware worden gezocht en vervolgd zodat haar situatie inderdaad in aanmerking komt.

Betrekkelijk de Russische verblijfswetgeving - visum aanvraag

Aangezien om de visum aanvraag te kunnen indienen in Moskou verzoekster onbetwistbaar dient te beschikken over een verblijfsvergunning wat dient aangevraagd te worden bij de politionele autoriteiten wat volstrekt niet zeker is dat zij hierin zal slagen rekeninghoudend met de in het verzoekschrift aangehaalde informatie Zie Departement of State, Russia, Country Reports on Human Rights Practices Released bij the bureau of Democracy, Human Rights and Labor March 4 met verwijzing naar de site. Dat aldaar, zoals uit blz 6 van het verzoekschrift blijkt "dat personen die verhuizen binnen of buiten Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties Zie <http://www.state.gov/>[...] Dat verzoekster hiermee heeft en had aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen. Zie RvSt93 760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217 advies Cuvelier.B

Aangezien, meer nog, op het ogenblik dat DVZ de bestreden beslissing had genomen had zij reeds kennis van het feit dat het huwelijk in België werd erkend zodat het risico bestaat dat verzoekster nooit naar België legaal via een visum kan terugkeren, minstens dat de termijn onredelijk lang zal duren alvorens het visum wordt afgeleverd. Dat dit eens te meer een nadeel is nu verzoekster bovendien op het ogenblik van de in beraadneming van huidig geschil hoogzwanger zal zijn daar de bevalling is voorzien op 20 maart 2012."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Als enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Verzoekster houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zijn macht zou hebben afgewend, door op discretionaire wijze te oordelen over de ontvankelijkheid van de gedane aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster stelt dat de ontvankelijkheid van haar aanvraag diende te worden beoordeeld op grond van art. 10 en art. 10ter Vreemdelingenwet en op grond van de Wet van 08.07.2011. Verzoekster dwaalt. De aangehaalde bepalingen en wet hebben betrekking op aanvragen met het oog op gezinshereniging, terwijl de door verzoekster ingediende aanvraag strekt tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet. De aangehaalde bepalingen zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Indien verzoekster aanspraak maakt op gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot, dan dient zij daartoe de geëigende procedure te volgen. Verzoekster houdt voor dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet afdoende zou zijn onderzocht. In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat uit art. 9 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9 bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. Verzoekster, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9 bis dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In casu besliste de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid naar oordeel van de verwerende partij terecht, gelet op de gegevens die verzoeksters concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, betrokkene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren. "Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

De door verzoekster aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De bestreden beslissing dd. 14.11.2011 maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen :

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene beweert dat zij problemen heeft gekend in haar land van herkomst. Zij verwijst naar het CGVS en de VBC. Zij vermeldt dat het CGVS oordeelt dat de Conventie van Genève van toepassing is op de Tsjetsjenen die een risico lopen op vervolging, dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië. Verder vermeldt zij dat de VBC van oordeel is dat de Tsjetsjeense bevolking actueel het slachtoffer is van groepsvervolging. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene het hier heeft over de Tsjetsjeense bevolking in het algemeen, en dat zij spreekt over de algemene toestand in Rusland. Betrokkene leest geen persoonlijke bewijzen voor die aantonen dat haar leven in gevaar zou zijn in Rusland. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij problemen heeft gekend in haar land van herkomst en de verwijzing naar de oordelen van het CGVS en de VBC volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de bewering dat betrokkene geen verblijfstitel kan bekomen die haar toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. De loutere vermelding dat zij geen verblijfstitel om langer dan drie maanden in Moskou te verblijven, kan verkrijgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar verschillende rapporten van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State en van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat dit ook op haar van toepassing is. De overige elementen - nl. het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, een vriendenkring zou hebben, Nederlands zou leren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis." (onderlijning toegevoegd) Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht. Immers, nu zij o.b.v. de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen weet dat de door haar in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging aangebrachte gegevens door het bestuur niet als uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de daarin vermelde wetsbepaling worden aangezien en

dat dit aan de basis ligt van het als onontvankelijk beschouwen van die aanvraag, moet verzoekster worden geacht voldoende te zijn ingelicht om zich te kunnen realiseren dat zij tegen de te haren opzichte genomen beslissing kan opkomen door aan te tonen dat de daarin tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan, wat in casu concreet wil zeggen, door aan te tonen dat het niet opgaat de voormelde omstandigheden niet te beschouwen als zijnde uitzonderlijk als bedoeld in de laatstvermelde wetsbepaling. Er is dus wel degelijk afdoende geantwoord op de door verzoekster in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen door in de bestreden beslissing te vermelden dat verzoekster met deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden heeft aangehaald als bedoeld in art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007) De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is. In haar verzoekschrift gaat verzoekster tenslotte in op de toepassing van artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat hij niet is ingegaan op de vraag of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toe gestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, blijkt uit de bestreden beslissing wel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een degelijk onderzoek heeft verricht. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid uitdrukkelijk dat "de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vrasen niet in disproportionaliteit staat tenaanzien van het recht op een gezins- of privéleven " en deze overweging motiveert door erop te wijzen dat: "De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. " Bijgevolg dient er te worden vastgesteld dat, met betrekking tot wat door verzoekster de evenredigheidstoets wordt genoemd, de bestreden beslissing wel degelijk formeel gemotiveerd is. Uit de bestreden beslissing blijkt immers uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft onderzocht of er een juist evenwicht bestaat tussen enerzijds verzoeksters belangen en anderzijds de belangen van de Belgische Staat.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 E.V.R.M. betrokkene, die geen kandidaat vluchteling is, niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven (R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.), en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met het art. 8 E.V.R.M. (R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat betrokkene definitief van haar gezin zal worden gescheiden, doch dat zij enkel tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in haar land van herkomst in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verzoeksters 'naakte verklaringen' dat zij in haar land van herkomst niet de nodige documenten kan bekomen om legaal naar België terug te keren, kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen. "Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). " (R.v.V. nr. 70 845 van

28.11.2011) *Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Een schending van de door verzoekster opgeworpen beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen.”*

2.3. Verzoekster kan in onderhavige betwisting niet dienstig de schending opwerpen van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet en gewag maken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden voor gezinshereniging aangezien de eerste bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet n.a.v. een aanvraag om machtiging tot verblijf die blijkt het administratief dossier als volgt geformuleerd werd: *“Verzoek overeenkomstig art.9bis van de Wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wetten van 15 september en 27 december 2006.”*

Evenmin kan verzoekster in haar betoog wijzen op een schending van *“artikel 43 Vw”* aangezien voormelde wetsbepaling enkel van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie en Belgische onderdanen wat verzoekster niet is.

2.4. Waar verzoekster in haar betoog gewag maakt van machtsafwending, dient de Raad op te merken dat van machtsafwending slechts sprake kan zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt voor het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd, quod non.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Het gegeven dat de buitengewone omstandigheden die een aanvrager van een verblijfsmachtiging aangehaald heeft om te verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, niet aanvaard worden door de verwerende partij houdt op zich niet in dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing getroffen heeft. Het is aan de verwerende partij om elke aangebrachte buitengewone omstandigheid op haar merite te beoordelen en hieromtrent afdoende te motiveren in de beslissing. Verzoekende partij dwaalt wanneer zij van oordeel is dat de verwerende partij enkel een discretionaire bevoegdheid zou hebben bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Er anders over oordelen zou inhouden dat elke aangehaalde buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard.

2.9. Verzoeksters betoog dat in de eerste bestreden beslissing in het kader van artikel 8 EVRM *“geen enkele motivering is terug te vinden noch uitwerking”* en dat de *“DVZ op geen enkel ogenblik een belangenafweging heeft gemaakt in de bestreden beslissing rekening houdend met artikel 8 EVRM”* mist feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing stelt: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

2.10. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.11. Verzoekster verwacht een motivering in de eerste bestreden beslissing aangaande het argument van een *“volstrekt blanco strafregister”* en het feit dat ze *“hoogzwanger”* is maar voormelde argumenten werden niet aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, zodat verzoekster dan ook niet de verwachting kan koesteren om hieromtrent een motivering terug te vinden in de eerste bestreden beslissing.

2.12. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt eveneens dat er gemotiveerd wordt met betrekking tot de aangehaalde situatie in Tsjetsjenië derwijze dat verzoekster niet dienstig kan opwerpen dat er een afweging in dat verband ontbreekt in de eerste bestreden beslissing.

2.13. Uit de in punt 2.9 geciteerde motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters huwelijk en haar gezinsleven met haar echtgenoot niet ontkend of miskend worden door de verwerende partij maar dat zij oordeelde dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Met de algemene verwijzing naar rechtspraak van het EHRM zonder minstens aan te tonen dat deze betrekking heeft op situaties van vreemdelingen die gelijkaardig zijn aan haar situatie, en met haar bloot betoog dat zelfs een tijdelijke verwijdering een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, toont verzoekster niet aan dat deze afweging strijdig is met artikel 8 EVRM of de materiële motiveringsplicht schendt. Allezins kan uit de rechtspraak van het

EHRM niet op algemene wijze afgeleid worden dat enkel een “*werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving*” doorweegt op een gezinsleven.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM erop gericht is het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu na te gaan of verzoekster zich bevindt in een buitengewone omstandigheid die haar toelaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België daar waar de reglementering vereist dat ze dergelijke aanvraag indient in haar land van herkomst. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het verderzetten van een gezinsleven met haar echtgenoot zonder een omweg te hoeven maken via haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde.

2.14. Voor wat betreft de door verzoekster aangehaalde situatie in Tsjetsjenië motiveert de bestreden beslissing als volgt: “*Betrokkene beweert dat zij problemen heeft gekend in haar land van herkomst. Zij verwijst naar het CGVS en de VBC. Zij vermeldt dat het CGVS oordeelt dat de Conventie van Genève van toepassing is op de Tsjetsjenen die een risico lopen op vervolging, dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië. Verder vermeldt zij dat de VBC van oordeel is dat de Tsjetsjeense bevolking actueel het slachtoffer is van groepsvervolging. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene het hier heeft over de Tsjetsjeense bevolking in het algemeen, en dat zij spreekt over de algemene toestand in Rusland. Betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die aantonen dat haar leven in gevaar zou zijn in Rusland. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij problemen heeft gekend in haar land van herkomst en de verwijzing naar de oordelen van het CGVS en de VBC volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*”

Verzoekster is van mening dat haar situatie “*volstrekt onder de algemene situatie kan gecatalogeerd worden daar zij het Russische staatsburgerschap draagt doch van Tsjetsjeense origine is*” maar met een louter algemene verwijzing, zowel in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag als in onderhavig verzoekschrift, naar de toestand in Tsjetsjenië zonder persoonlijke elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, en waarbij verzoekster het niet nodig acht om een asielaanvraag in te dienen, toont verzoekster niet aan dat de bovenvermelde motivering de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

2.15. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift met betrekking tot het door haar ingeroepen argument dat zij gelet op de Russische verblijfswetgeving geen verblijfstitel zou krijgen die haar zou toelaten op legale wijze gedurende meer dan drie maand in Moskou te verblijven, opnieuw de algemene informatie aan die zij reeds in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag had aangehaald, samen met nieuwe algemene informatie in dit verband en is ervan overtuigd dat zij hiermee aantoont dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, maar hiermee haalt zij de motivering in de bestreden beslissing niet onderuit waar deze stelt, “*Wat betreft de verwijzing naar verschillende rapporten van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State en*

van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat dit ook op haar van toepassing is”, te meer daar zij er blijkens het administratief dossier er wel in geslaagd is een paspoort te verkrijgen, uitgereikt te Moskou en een visum, afgeleverd door de Griekse ambassade in Moskou en zij zelf in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag in de voorwaardelijke wijs stelde: “Wanneer verzoeker (sic) zich voor de aanvraag en afgifte van dat visum annex verblijfsmachtiging naar Moskou zou moeten begeven, dreigt hij immers op het propiskasysteem te stuiten” en “Of deze aanvraag zou ingewilligd worden, is absoluut onzeker.”

2.16. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog opwerpt, “Aangezien, meer nog, op het ogenblik dat DVZ de bestreden beslissing had genomen had zij reeds kennis van het feit dat het huwelijk in België werd erkend zodat het risico bestaat dat verzoekster nooit naar België legaal via een visum kan terugkeren.” dient de Raad op te merken dat niet kan ingezien worden waarom verzoekster “nooit naar België legaal via een visum kan terugkeren” daar waar verwerende partij blijkens de bestreden beslissing van oordeel is dat “De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst [...] geen breuk van de familiale relaties [betekent] maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.” Waar verzoekster nog poneert “minstens dat de termijn onredelijk lang zal duren alvorens het visum wordt afgeleverd. Dat dit eens te meer een nadeel is nu verzoekster bovendien op het ogenblik van de in beraadneming van huidig geschil hoogzwanger zal zijn daar de bevalling is voorzien op 20 maart 2012” dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog dat “de termijn onredelijk lang zal duren alvorens het visum wordt afgeleverd” niet meer is dan een bloot en hypothetisch betoog dat geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voor wat betreft verzoeksters zwangerschap kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.11. Het staat verzoekster vrij in dit verband de verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen bij de verwerende partij die daarover dan zal dienen te oordelen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA